

קִבְּץ

תּוֹךְ הַנֶּחֱל

דְּבוּרִים נוֹרְאִים וְנִפְלְאוֹת,
מְעוֹרָרִים מְעִירִים וּמְחַזְּקִים,
אֲשֶׁר מִתּוֹךְ הַנֶּחֱל נוֹבֵעַ מְקוֹר הַכֶּמֶה נוֹבְעִים,
לְהַחְיֹת נֶפֶשׁ כָּל חַי וּמְשֹׁם יִשְׁקוּן הַעֲדָרִים,
לְהַתְחַזֵּק בְּעִבּוּדַת הַבּוֹרָא בְּכָל דְּרָגָה שְׂיִחְיוּ נִמְצָאִים

*

אֲשֶׁר נֶאֱמָרוּ בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ
פְּרִשְׁת נִצְבִּים וַיִּלָּךְ

שְׁנַת תשע"א

*

עַל יְדֵי מָרְן מוֹהֲרָא שְׁלִיט"א

יָצָא לְאוֹר לְקִרְאָת שַׁבַּת קֹדֶשׁ, פְּרִשְׁת נִצְבִּים, תשע"ג

עַל יְדֵי תַלְמִידֵי מִתִּיבְתָא חֵיכַל הַקֹּדֶשׁ

הַסִּידֵי בְּרַסְלָב

עִיר הַקֹּדֶשׁ יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכְבִּי"א

ליל שבת קדש פּרשת נצבים וילך ה'תשע"א

בליל שבת קדש, בסעודה ראשונה, דבר מוהרא"ש נ"י דבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רבנו ז"ל בלקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ל"ג, המדבר מימי טוב וימי רע, עין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רבנו ז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י תור בקצור על נקדה אחת שבדברי רבנו ז"ל בתורה זו), **הנה יש שני מיני ימים, ימי טוב וימי רע, כמו שכתוב (קהלת ז'): "ביום טובה היה בטוב, וביום רעה ראה", הינו שצריך לאדם להסתפל שם היטב היטב, בודאי ימצא שם ימי טוב, הינו תורה, עין שם כל זאת בדברי רבנו ז"ל.**

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה כל יום ויום שיש לאדם בזה העולם, הוא מתנה נפלאה מאת הבורא יתברך שמו, ונתן לו כדי למלאות אותו עם כל טוב אמתו ונצחיו, הינו עם נקודות טובות של תורה ותפלה מצוות ומעשים טובים, אבל לפעמים מתנה זאת מכסה עם פסויים שונים,

ואין אדם רואה מיד את הטוב שיש באותו יום, כי בדיוק
 באותו יום עובר עליו איזה צער ויסורין, או יש לו איזה
 בלבול, ומחמת זה נדמה לו שחיים הוא יום רע, הם
 ושלום, אבל באמת אין שום דבר רע יוצא מהבורא
 יתברך שמו, וכמו שכתוב (איכה ג) מפני עליון לא תצא
 הרעות וגו', ולכן אם יסתכל אדם היטב על היום הזה,
 ויבין ראותו למצוא את הטוב שיש בו, יזכה להפוך את
 הרע לטוב, ולמצא את אור הגנוז המאיר בתוכו, וכמוכא
 בזהר הקדוש (נשא קכג ע"א) לא תשפח יום דלית ביה טוב
 [לא תמצא יום שאין ביה טוב], הינו אור הגנוז המאיר
 בתוכו (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן פ"ד), כי כשאדם מקשר
 עצמו אל התורה, שהיא הטוב שבכל דבר, וכמו שאמרו
 חכמינו הקדושים (עבודה זרה יט ע"ב), אין טוב אלא תורה,
 על ידי זה התורה הקדושה מלמדת אותו איך להפוך את
 הימי רע לימי טוב, ואז יזכה לראות את האור הגנוז שיש
 בתוך כל יום ויום.

וזה פרוש הפסוק (קהלת ז), ביום טובה היה בטוב, וביום רעה ראה, הינו "ביום טובה", בפשטאדם מרגיש חיות אלקותו יתברך בתודת היום, ותקף ומיד יכול לקשר עצמו אל התורה הקדושה שיש בתוכה, "היה בטוב", עליו לשמוח עם הטוב, ולהודות לתקדוש ברוך הוא על הטוב שגמל עמו, וגם אפלו "ביום רעה - ראה", הינו אפלו אם נדמה לו שהיום הוא יום רעה, וכאלו עוברים עליו בלבולים גדולים שאי אפשר להתגבר עליהם ולהגיע אל הטוב שיש באותו יום, חס ושלום, "ראה", עליו לראות ולהסתכל היטב עד שימצא הטוב והתורה שבתוכה, כי ליבא יומא דלית ביה טוב, רק לפעמים הטוב מכסה ומלכש בכסויים ולבושים שונים, אבל אם יחפש ויבקש היטב, בודאי יזכה למצוא אותו, ולהפוך היום הרע ליום טוב, ולכן אשרי מי שמכנים בעצמו ידיעה זאת, שבודאי יש "טוב" בתודת כל יום ויום, ואף פעם אינו אומר שהיום הזה הוא "יום רעה" חס ושלום, כי על ידי זה בודאי יזכה

להסתכל לפנים מן הכפוי והלבוש, ולמצא את הטוב והאור הגנוז שבתוכה, ויזכה לעלות ולהתדבק בו יתברך באמת, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקשר מזהרא"ש נ"י את הענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הגה בתיב (דברים ל) ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע, ופרש רש"י, את החיים ואת הטוב, זה תלוי בזה, אם תעשה טוב הרי לך חיים, ואם תעשה רע הרי לך המות, עין שם, ויש לומר שמרמז בפסוק זה הגלוי הנ"ל של רבנו ז"ל, "ראה נתתי לפניך היום", אני נותן לפניך את "היום", שבוודאי יש בתוכו "את החיים ואת הטוב", אבל לפעמים תראה בתוכו גם את המות ואת הרע, כפי הצרות והיסורים שעוברים עליך, הם ושלום, אבל אז עקר העצה לבזר ראותו להסתכל על הטוב והתורה שיש בתוך כל מה שעובר עליך, ותבין היטב שזה הכל אנכי "נתתי לפניך", שהכל ממני לבד, כדי שתמצא את הטוב גם

מתוך הרע, ואז תהפוך את הפות והרע אל החיים והטוב,
ותהיה חיים טובים ומתוקים באמת.
והנה השבת הזאת היא השבת האחרונה של השנה,
וראוי לשמחה בה מאד מאד, כי רבנו ז"ל הזתירנו מאד
לשמחה בשבת קדש, ועל ידי שנשמח בשבת הזאת, נזכה
לתקן כל מה שלא שמחנו בכל שבתות השנה, והשם
יתברך יברך אותנו עם שנה טובה ומברכת, ונזכה
למצוא את הטוב שבכל יום ויום, עד שנזכה לעלות
ולתפלל בו יתברך לגמרי, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת נצבים וילך התשע"א

בסעודה שלישית, סעודת רעוא דרעוין, דבר מוהרא"ש
נ"י דבורים נוראים ונפלאים מאד על פי הפסוק אתה
נצבים היום בלכם וגו'. עין שם.

פתח ואמר מוה"רא"ש נ"י, בתיב (דברים כ"ט) אתם נצבים
 היום בלכם לפני הוי"ה אלקיכם וגו', ואיתא בבעל
 הטורים, בדרך שנאמר בסיני ויתיצבו בתחתית ההר, בו
 בלשון אמר כאן אתם נצבים, עין שם, ויש להבין מהו
 הקשר ביניהם, אבל יש לומר בבאור הענין, ובקשר לימי
 ראש השנה הקדושים הבאים עלינו לטובה, כי הנה איתא
 בזוהר הקדוש (בא ל"ב), ש"היום" מרמז על ראש השנה,
 וכמו שכתוב (איוב ב') ויהי היום ויבואו בני האלקים
 להתיצב על ה', ואז היה ראש השנה, עין שם, נמצא
 שאתם נצבים "היום" מרמז על ימי ראש השנה הקדושים,
 ובאיזו זכות יש בח לנשמות ישראל לעמד בדין, ולצאת
 זכאין, ולהמשיך עליהם שנה טובה ומתוקה? כל זה בזכות
 התורה הקדושה שקבלו בהר סיני ואמרו נעשה ונשמע,
 כי הקדוש ברוך הוא בא מקדם לכל אמות העולם, ושאל
 אותם אם רוצים לקבל את התורה, ושום אמה ולשון לא
 רצו לקבל את התורה, רק נשמות ישראל אמרו נעשה

וְנִשְׁמָע, וְלָכֵן בַּיּוֹם הַדִּין, שָׁבוּ תְּקֵדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא דֵּן אֶת כָּל
הָעוֹלָם, רַק לְנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל יֵשׁ אֶת הַזְּכוּת שֶׁל קַבְלַת
הַתּוֹרָה, וְעַל יְדֵהּ הֵם זוֹכִין בְּדִין, נִמְצָא שְׂמוּכָן מְאֹד
תְּקַשֵּׁר בֵּין אַתֶּם נְצָבִים הַיּוֹם שְׂמֵרְמוֹז עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה,
לְמַה שְׁנֵאמַר בְּמִתְּן תּוֹרָה (שְׁמוֹת י"ט) וַיִּתְּנֵנוּ בְּתַחֲתִית
הָהָר, כִּי בִכַח הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, יְכוּלִים נְשָׂמוֹת לְהִתְיַצֵּב
בְּדִין וְלִצְאֵת זְכָאִין, וְהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה מְגִינָה עֲלֵיהֶם מִכָּל
רָע, וְכַמְבָּאָר בְּסִפּוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל, בְּמַעֲשֵׂה שֶׁל
הַזְּכוּב וְהָעֶכְבִּישׁ (מַעֲשֵׂה ז'), שֶׁתְּמַלֵּךְ הַסֵּתֶפֶל עַל הַדָּף שֶׁהִיָּה
מִגֵּן עָלָיו מִכָּל שׁוֹנְאָיו, וְרָאָה שֶׁהוּא הַדָּף שֶׁל נִימוּם
הַיְהוּדִים, הִינּוּ שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כִּי הַתּוֹרָה שׁוֹמְרַת
אֶת הָאָדָם מִכָּל רָע.

וְלָכֵן דִּיקָא בְּתַפְלוּת רֹאשׁ הַשָּׁנָה, מְזַכְרִין כָּל מַעֲשֵׂה הַר
סִינַי, וְכִמוֹ שְׂאוּמָרִים (בְּשׁוֹפְרוֹת שְׁבִמּוּסָף) אֶתְּהָ נְגִלְתָּ בְּעֵנַן
כְּבוֹדָךְ וְגו' בְּהַגְלוֹתְךָ מִלְּפָנֵינוּ עַל הַר סִינַי וְגו', כִּי דִיקָא
בְּזְכוּת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה אֲנַחְנוּ יוֹצְאִים זְכָאִין בְּדִין, וְעַל יְדֵי

התורה הקדושה אֲנַחְנוּ קְרוּבִים אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּבִשְׁעָה שְׁאַנְחָנוּ לִוְמָדִים תּוֹרָה אֲנַחְנוּ קוֹרְאִים אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהוּא שׁוֹמֵעַ אוֹתָנוּ, כִּי הַתּוֹרָה כְּלָה שְׁמוֹתָיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּבִשְׂרוּצִים לְקַרֵּא אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרְאִין לוֹ עַל יְדֵי הַתּוֹרָה (לְקוּמֵי מוֹהַר"ן הַלֵּק א' סִימָן נ"ו), וְלִכְּן שְׁפִיר מוֹבְנִים דְּבָרֵי בַּעַל הַטּוֹרִים שֵׁישׁ קָשֶׁר בֵּין אַתֶּם נֹצְבִים הַיּוֹם לְהַתְיַצְבוֹת שֶׁל הַר סִינֵי כִּי דִיקָא בְּכַח קְבֻלַּת הַתּוֹרָה נְשָׂמוֹת יִשְׂרָאֵל יוֹצְאִין וְכֹאִין בְּדִין.

וְהִנֵּה עַקֵּר הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה קְבֻלָּנוּ עַל יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, שְׁכַל הַתּוֹרָה נִקְרְאת עַל שְׁמוֹ, וּכְמוֹ שְׁכַתּוֹב (מְלָאכֵי ג') זְכָרוּ תּוֹרַת מֹשֶׁה עֲבָדֵי, וְאַף עַל פִּי שְׁמוֹשָׁה רַבֵּנוּ נִסְתַּלַּק, זְהוּ רַק מִסְטָרָא דִּילָן, הֵינּוּ מִצַּד גּוּפוֹ הַגְּשָׁמִי, אֲבָל דְּבָרֵי מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, שֶׁהֵם דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה – חַיִּים וְקַיָּמִים לְעוֹלָם, וְלִכְּן נִחְשָׁב כְּאִלוֹ מֹשֶׁה לֹא מֵת.

וְזֶהוּ הַקָּשֶׁר לְפָרֶשֶׁת וַיִּלֶּךְ, שֶׁהֲרֵבָה פְּעָמִים קוֹרִין אוֹתָהּ גַּם בֵּן בְּשִׁבְתָּ הַזֹּאת, וּכְמוֹ שְׁכַתּוֹב וַיִּלֶּךְ מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶת

הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֵל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְהִנֵּה יֵשׁ לְדַקְדֵּק שְׂלֵא כְּתוּב
 לְאֵן הַלֹּד מִשָּׁה, רַק וַיְדַבֵּר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֵל כָּל
 יִשְׂרָאֵל, אָבֵל זֶהוּ סוּד דְּבָרֵי חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (פְּרָכּוֹת י"ח).
 צְדִיקִים בְּמִיתָתָן נִקְרָאִים חַיִּים, כִּי הֵם חַיִּים עִמָּנוּ עַל יְדֵי
 הַדְּבָרִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁלָּהֶם, לְכֵן וַיִּלְוֶה מִשָּׁה, שְׁמוֹשָׁה רַבְּנוּ
 מִמְּשִׁיב לְלָקֶת עִמָּנוּ, וְאִיָּה, עַל יְדֵי וַיְדַבֵּר אֶת הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה אֵל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְכֹל יִשְׂרָאֵל לּוֹמְדִים בְּכָל יוֹם דְּבָרֵי
 מִשָּׁה בְּבִתֵּי פְּנִסִּיּוֹת וּבְבִתֵּי מְדַרְשׁוֹת, וְלְכֵן נִחְשָׁב שְׁמוֹשָׁה
 רַבְּנוּ חַי עִמָּנוּ מִמְּשֵׁ, וּכְמִבְּאֵר בְּדְבָרֵי רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן
 חֶלֶק ב' סִימָן ז' וְסִימָן ס"ח), שֶׁעַקֵּר שְׁלֵמוֹת הַצְּדִיק לְהִיּוֹת לְמַעְלָה
 וּלְמַטָּה בְּבֵת אַחַת, שְׂאֵף עַל פִּי שְׁנִמְצָא לְמַעְלָה בְּעוֹלָם
 הָעֲלִיּוֹן, אָבֵל גַּם נִמְצָא לְמַטָּה עִם נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, עַל יְדֵי
 הַלְמוּדִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁלוֹ, וְדְבָרָיו הַקְּדוּשִׁים הֵם כְּמוֹ צְנוּאָה
 לְנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָל הַדּוֹרוֹת, וּכְמוֹ שְׂאֵמֵר הָרַב הַקְּדוֹשׁ
 רַבִּי אֶלְעָזָר זי"ע, בְּנוֹ שֶׁל הָרַבִּי ר' אֱלִימֶלֶךְ מְלִיזֵעַנְסֵק זי"ע,
 אֵל הָרַב הַקְּדוֹשׁ רַבִּי מִשָּׁה מִפְּמִבּוֹר זי"ע, כְּשֶׁשָּׂאֵל אוֹתוֹ,

